

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/95/2013
Identifikačné číslo spisu:	8013200010
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8013200010.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa Y. S., nar. X. I. XXXX, trvale bytom W., proti odporcovi: Okresný úrad Stará Ľubovňa (pôvodne Obvodný pozemkový úrad v Starej Ľubovni, Prešovská 3, Stará Ľubovňa), za účasti JUDr. Vladimíra Komana, správcu konkurznej podstaty PD „Nový život“ Ľubotín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 14. decembra 2012 č. 2004/1866-JM/13, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sp/1/2013-31 zo dňa 20. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sp/1/2013-31 zo dňa 20. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil ako zákonné rozhodnutie odporcu zo dňa 14. decembra 2012 č. 2004/1866-JM/13, ktorým odporca ako správny orgán príslušný podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“) v súlade s § 46 Správneho poriadku rozhodol, že

I. navrhovateľ nesplňa podmienky zákona na navrátenie vlastníctva k pozemkom, lebo neboli preukázané skutočnosti o prechode pozemku na štát, alebo na inú právnickú osobu podľa § 3 zákona, preto sa mu nenavracia vlastníctvo ani nepriznáva právo na náhradu k pozemku zapísanému v k. ú. M., v pznk. vl. 276, mpč. 131, druh pozemku roľa,

II. navrhovateľovi sa nenavracia vlastníctvo k pozemkom zapísaným v k. ú. M. odpísaným z pznk. vl. 73 (ako zbytok mpč. 653, 487/a, 491,618,648,651,652,663), z pznk. vl. 76 (mpč. 103/c, zbytok mpč. 609/b), z toho v k. ú. U. vedené na LV XXXX (pol. 2/99) a v k. ú. S. časť mpč. 631, 633/a vedené na

LV XXXX (Z 2263/98), pôvodne vedené ako vlastníctvo Urbárnej obce Ľubotín, a ktoré boli zapísané na LV XXX do vlastníctva JRD Nový život Ľubotín.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z administratívneho spisu odporcu vyplývajú skutočnosti citované odporcom v napadnutom rozhodnutí. Pretože Vyvlastňovacie rozhodnutie Okresného národného výboru v Starej Ľubovni č.j. 2201 Výst. 1235/74-Kk zo dňa 11. októbra 1974, ktorého právoplatnosť navrhovateľ v opravnom prostriedku žiada preskúmať, nikdy nebolo realizované a samotné vlastníctvo k pozemkom, ktoré mali byť predmetom tohto vyvlastňovacieho rozhodnutia zostalo nezmenené a patrí pôvodným vlastníkom, teda aj navrhovateľovi, nebol naplnený dôvod na prinavrátenie vlastníctva podľa reštitučného zákona.

Čo sa týka pozemkov z pozemnoknižnej vložky 73, tieto s poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 81/1949 Zb. podliehajú právnej úprave zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, ohľadom ktorých prebieha konanie o pozemkových úpravách, v ktorom si môže navrhovateľ uplatniť svoje nároky. V danom konaní však nepreukázal oprávnenosť nároku v zmysle ustanovenia zákona č. 81/1949 Zb. k pozemkom zapísaných na LV č. XXX, pretože reštitučný nárok si uplatnil sám, vo vlastnom mene, preto nie je v súčasnosti možné o reštitučnom nároku jeho samotného v tomto konaní rozhodnúť a rozdeliť tieto nehnuteľnosti na jednotlivých spoluvlastníkov.

K žiadosti navrhovateľa na preverenie právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia súd uviedol, že sa ňou nezaoberal, lebo k jeho právoplatnosti a vykonateľnosti nikdy nedošlo. Námietky uplatnené v opravnom prostriedku súd neakceptoval z dôvodov, ktoré uviedol odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa súd stotožňuje a jeho rozhodnutie vyhodnotil ako zákonné a správne.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že nebola dodržaná rovnosť účastníkov v súdnom konaní, lebo mu nebol pridelený právny zástupca a tým bol voči odporcovi znevýhodnený. Namietal tiež konštatovanie krajského súdu, že vyvlastnenie nebolo zrealizované a vlastnícke právo k parcele mpč. 131 zostalo pôvodným vlastníkom zachované, pretože na parcelu C KN 980, ktorej súčasťou je predmetná nehnuteľnosť, nie je založený LV. Žiada preto jasne stanoviť, či vyvlastňovacie rozhodnutie je právoplatné, a ak nie, prečo nie je založený LV k parcele C KN 980. Pokiaľ ide o spoločné nehnuteľnosti v k. ú. M., pôvodní vlastníci síce vlastnili formálne spoločnú nehnuteľnosť, ale každý svojim vlastným podielom na meno. Reštitučné nároky preto mali byť vrátené pôvodným vlastníkom, resp. ich dedičom.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v reštitučnom konaní neboli preukázané skutočnosti o prechode pozemku mpč. 131 na štát, nakoľko vyvlastňovacie rozhodnutie č. j. 2201 výst. 1235/74-Kk zo dňa 11.10.1974 nebolo realizované, ako to vyplýva predovšetkým z identifikácie vyhotovenej Správou katastra v Starej Ľubovni zo dňa 17.9.2012. Navrhovateľ je i naďalej vlastníkom parcely mpč. 131, ktorá v KN zodpovedá parcele KNE 2329, na ktorú je založený LV XXXX, kde je navrhovateľ vlastníkom pod B/21 v podiele 1/72.

Pokiaľ ide o spoločné nehnuteľnosti, chybný zápis vlastníctva na vlastníka JRD Nový život Ľubotín na LV XXX bol v rámci spracovania registra obnovej evidencie pozemkov pre k. ú. M. odstránený zápisom na urbárnu obec Ľubotín, čím LV XXX založený na vlastníka JRD Nový život Ľubotín zanikol.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa

ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nssr.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. júla 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou odo dňa 1. októbra 2013 obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pôsobnosť obvodného úradu životného prostredia, obvodného pozemkového úradu, obvodného lesného úradu, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie a správy katastra ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad. Do postavenia Obvodného pozemkového úradu Stará Ľubovňa ako pôvodne žalovaného správneho orgánu preto nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Stará Ľubovňa.

Podľa § 1 reštitučného zákona, tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 3 ods. 1 zákona, oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku taxatívne uvedených skutočností (písm. a/ až t/).

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 2501 ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku a s ktorého odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje.

Ako vyplýva z obsahu pripojených spisov, vrátane spisu administratívneho, odporca začal vo veci konať na základe podania navrhovateľa doručeného dňa 30.12.2004, ktorým si v zákonnej lehote uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. k pozemkom v k. ú. M. a Y. po nevohej mame a starej mame s tým, že pozemky prešli na štát vyvlastňovacím rozhodnutím vydaným Okresným národným výborom v Starej Ľubovni, odbor výstavby a územného plánovania, pod č. j. 2201 Výst. 1235/74-Kk zo dňa 11.10.1974 (s vyznačenou právoplatnosťou a vykonateľnosťou 12.03.1975); išlo o časť nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovej knihe k. ú. M. v zápisnici č. 276 mpč. 131 EN 131/2 o výmere 1 121 m². V správnom konaní bolo preukázané, že predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo vykonané a teda vlastníctvo zostalo zachované pôvodným vlastníkom. V tejto súvislosti preto nemá opodstatnenie požiadavka navrhovateľa na určenie, či sa toto vyvlastňovacie rozhodnutie stalo právoplatným a vykonateľným, pretože napriek vyznačenej doložke právoplatnosti a vykonateľnosti nebolo nikdy realizované, to znamená, že vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti neprešlo na štát ani inú právnickú osobu v zmysle § 3 ods. 1 písm. 1/ reštitučného zákona. Tým uplatnený reštitučný nárok nespĺňal zákonnú podmienku pre navrátenie vlastníctva a odporca rozhodol v súlade so zákonom, keď preskúmaným rozhodnutím reštitučnému nároku nevyhovel a k predmetnému pozemku nenavrátil vlastníctvo ani nepriznal právo na náhradu podľa § 6 ods. 2/ reštitučného zákona, pretože v rozhodujúcom období pozemok neprešiel na štát alebo na inú právnickú osobu spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 reštitučného zákona.

Pokiaľ ide o pozemky špecifikované v II. časti výroku rozhodnutia odporcu, jednak treba uviesť, že žiadateľ o tieto doplnil svoj pôvodný reštitučný nárok až dňa 27.02.2006, teda až po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, čo má zo zákona za následok zánik práva na navrátenie vlastníctva. Odporca sa napriek tomu vysporiadal aj s týmto reštitučným nárokom s tým, že ide o vlastníctvo urbárnej obce Ľubotín a navrhovateľ môže svoju požiadavku na rozdelenie spoločných nehnuteľností uplatniť v konaní o pozemkových úpravách podľa zákona č. 330/1991 Zb. v znení

neskorších predpisov.

V zmysle zásady materiálnej pravdy, ktorou je ovládané správne konanie, si odporca ako príslušný správny orgán zaobstaral všetky potrebné podklady pre spoľahlivé zistenie skutočného stavu veci. Odporca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal so skutkovými tvrdeniami navrhovateľa a objasnil chronológiu udalostí so záverom, že zistený skutkový stav nenaplnil skutkovú podstatu ani jedného z taxatívne stanovených reštitučných titulov podľa § 3 reštitučného zákona. Odporca rozhodol v súlade so zákonom a v medziach reštitučných nárokov, ktoré zákon za splnenia stanovených podmienok umožňuje priznať.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia odporcu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, konštatuje, že zásada zákonnosti rozhodovania bola v tomto prípade dodržaná. Odporca sa v odôvodnení rozhodnutia opieral o relevantné právne ustanovenia a jeho argumentácia spĺňala podmienky logickej nadväznosti. Odvolací súd sa stotožnil s jeho právnym názorom, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľovi nemohlo byť navrátené vlastníctvo k pozemku ani priznaná náhrada podľa reštitučného zákona, pretože v konaní nebolo preukázané, že sporný pozemok prešiel na štát v rozhodujúcom období.

Náprava krívd podľa reštitučného zákona je prípustná len vo vecnom a časovom rozsahu ním vymedzenom, preto vlastníctvo k pozemkom, ktoré neprešli na štát alebo inú právnickú osobu spôsobom taxatívne vymedzeným v § 3 zákona, nemôže riešiť ani odporca v rámci reštitučného konania a ani súd v rámci rozhodovania o opravnom prostriedku proti jeho rozhodnutiu.

Na základe uvedeného odvolací súd mohol iba konštatovať, že krajský súd vo svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu ako správne a zákonné.

Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou navrhovateľa, že nebola dodržaná zásada rovnosti účastníkov konania, lebo mu nebol pridelený advokát, pričom dospel k záveru o jej neopodstatnenosti. Podľa aktuálnej právnej úpravy (§ 30 O.s.p.), účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, súd odkáže na centrum právnej pomoci. V danom prípade však odvolací súd nepovažoval za splnené oba predpoklady pre priznanie oslobodenia podľa § 138 ods. 1 O.s.p., pretože má za to, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, preto ho postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal úspech a odporca na náhradu trov konania nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.